

Сафет Бурина

СКИДА СЕ ЛИК НОЋИ

Скида се, спушта
и слази с висина
ноћ бесаних сања,

спушта се јато
жутих ластавица
у праху зрња жути ко злато

Слази, спушта се
лети
а с њима и лик ноћи
црн. модар и жути.

Све увире
у наше наде,
све утиче
у наше силуете
у звјездане мете,
у наш узак и издужен пут.

САМИ У СЕБИ

Кријемо минуле дане,
кријемо вријеме што путује од нас
и у себи се кријемо
и остајемо сами, сами.

Да ли смо данас макар и са сном
или без свијести и — туге,
да ли смо без немира
и ткања вјечне дуге
без седам боја, без старог оквира.

О да ли смо то ми
у свјетлу нових здања,
да ли смо уморни
у срцу, мотору људских сазнања?

ЧУДАН
ЈЕ
СВИЈЕТ

Чудан је овај свијет
чудан
ко блудан
цвијет
што озвучава мир.

Одјекује свјетлом
зов
за жутиим пијетлом
што скаче у вир
под модар, модрикаст кров,

а људи
у заблуди
журе ријеком вина
покривени шутњом
чуда, сном висина.

✱

ТРАЖИМ МОТИВЕ

Тражим мотиве
за грађење пјесме новог свијета,
скидам тврде маске
црне, смеђе и сиве
сањиве ко скаске

огрезле у знаном гријеху
док траже утјеху
за одбјегле кризе,
за скромне златне везиље.

Већ дуго тражим смисао
свега што постоји
и чекам нову мисао
док старе тренутке бројим.

А мотиви сања
протичу крај наших седмоперних дуга,
вољу љепоте свитања
близу драме радости
саморадног плуга.

ОДГОВОР У ЖИВОТ ПРЕОБРАЖЕН

Ријека зелена и модра и хладна
одјекнула је на хиљаде пута треском
неумитне смрти —

и понијела немоћ у отпор крвав и црвено снажан
и одговор бистар у живот преобраћен.

То побједа је ницала
и собом уздигла страву
и страх подивљао у бијесу злочина
кад је искочио
пред оштрицу играву.

О то су јуришали јунаци
и падали злочинци богати искуством
и отровом безумља
пред челиком блиставе силе.

Човјек је одговарао на грубости свитањем
и у живот претварао љепоту неугасиве снаге,
носио је собом наша надљудска хтијења
и пљуштао рафалима неомеђених зрења.

✱

БАЛАДА О ЛИЈАНУ

На дну дворишта лаје пас Лијан,
лаје на мјесецу из све псеће снаге
дозива поноћ у помоћ да с неба скине
округли жути предмет без скитње и влаге,

А ноћ му одговара тишином свемира:
пођи за мном, друже, и чупај стабла
по шуми зрелој што те свјетлом дира
и помиње сликара Пикаса Пабла.

Пођи, чекаћу те у сновима краја
којим стољећима плове славни људи,
пођи, чекаћу те до првог смираја
кад се буде бијели кликтави лабуду.

С тобом ће пјевати своју вјечну пјесму
познату свима у тишини свијета,
спустиће на језгро своју жуту чесму
стргнуту с платна модрога узлета.

Теби, псе угледни, чувару скитања,
теби који носиш сан снова свих паса,
постављамо ноћас два нова питања
шта носи мисао твог лајавог гласа,
шта чини смисао твог подземног страха
тканог на литици распуклог уздаха.

Реци шта те мучи ноћас у твојем урнебесу,
шта чекаш под свјетлом мјесеца са неба,
реци шта мислиш о себи, шта твојем роду треба
кад лајеш на звијезде у свом снажном бијесу?

✱

ПЕЊЕМ СЕ

Пењем се и ја данас
као што се пењу чежње нечем незнамом
без пута —

пењу се и степеништа мермерна
без свијетле подлоге и мајстора спремна уклетата —
за усопне стрмом неухватном дубином.

И она носе собом шуме и звијери у њима
и — људе што се веселе
и ору свијешћу смијеха
и груде радости.

Пењем се ја
данас
с дрвећа
свој животног лета
на слазим у поноре стоглаве до тајанства свијета
орошена дугом обесмрћена цвијећа.